

Arrest

nr. 168 329 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van 14 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 14 februari 2012 aan verzoeker ter kennis werden gebracht.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op datum van 03.10.2011 en 10.10.2011 werd geactualiseerd door:

*I., H. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Pakistan
geboren te S. (...) op 17.06.1978
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 en verwijst naar de Commissie van Advies. We merken echter op dat de instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Narren bvba, d.d. 15.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 18.01.2011 en 22.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 03.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene is werkbereid, legt arbeidscontracten en verschillende getuigenverklaringen voor): er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan I. H. (...)

geboren te S. (...), op 17-06-1978,

van Pakistaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 14-03-2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7 al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van vreemdelingen de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, het KB van 7 oktober 2009, artikel 3 EVRM en manifeeste beoordelingsfout. Het middel luidt:

"Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag afwist omdat hij geen arbeidskaart B kan voorleggen.

Op datum van 22/02/2011 werd inderdaad een beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker een BIVR zou verkrijgen op voorwaarde dat hij tewerkstelling kon aanvatten (zie stuk met nr. 6). Verzoekers arbeidskaart werd evenwel geweigerd op datum van 23/08/2011, zijnde na het verstrijken van de 3 maanden te tellen vanaf 22/02/2011, om de hoofdreden dat om nachtwerk zou gaan en er onvoldoende garanties zijn van de BVBA Nareen (zie stuk met nr. 4). Hierop werd door de verzoeker op datum van 03/10/2011 een aangetekend schrijven verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken dat de werknemer en de werkgever dit niet hadden voorzien (zie stuk met nr. 5) en dat de verzoeker om een nieuwe termijn verzoekt aangezien hij een nieuwe tewerkstellingskans heeft. Bijgevolg werd door de verzoeker verzocht om een nieuwe termijn van 3 maanden teneinde tewerkstelling aan te vatten bij Blue Sky Forever Comm. V. Dit contract werd voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken (zie stuk met nr. 5). Het betreft een voltijdse tewerkstelling van onbepaalde duur (38 uren per week) met een verloning van 10,05 EUR/uur. Zoals de verzoeker aanhaalde is de vraag om verlenging "in de geest zijn van de principiële beslissing tot regularisatie". Op datum van 31/01/2012 evenwel werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geoordeeld dat het verzoek tot verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard (zie stuk met nr. 1) omdat de verzoeker geen arbeidskaart B kon voorleggen. Het arbeidscontract dat de verzoeker indiende op datum van 03/10/2011 wordt volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet beoordeeld. De verzoeker kan het hiermee niet eens zijn. Het Vlaams Gewest heeft de beslissing van weigering tot afgifte van een arbeidskaart slechts genomen OP datum van 23/08/2011. Het Vlaams Gewest heeft dus geen beslissing genomen binnen diezelfde termijn van 3 maanden vanaf 22/02/2011. Het is dan ook niet redelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet eens het nieuw arbeidscontract niet in beoordeling neemt.

a) Het is zoals de verzoeker aanhaalde niet meer dan redelijk dat een verlenging van 3 maanden toegestaan wordt aangezien dit in de geest zou zijn van de principiële beslissing van regularisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert evenwel in zijn geheel niet waarom met dit niet onredelijk verzoek

geen rekening werd gehouden, nu blijkt dat de verzoeker een nieuw arbeidscontract voorlegde die aan alle regels voldoet.

b) Bovendien treft de verzoeker geen enkele schuld in het feit dat de arbeidskaart B werd geweigerd.

Dat het inderdaad niet redelijk is en tegen de geest van de principiële beslissing van de DVZ dd. 22/02/2011 ingaat om de verzoeker geen termijn te geven teneinde zijn nieuwe arbeidskaart aan te vragen. De verzoeker legde zeer snel een nieuw arbeidscontract voor. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken uit het oog verliest dat zowel het eerste als het tweede arbeidscontract een contract is die beantwoordt aan de principiële beslissing van regularisatie dd. 22/02/2011. Dat verzoekers nieuw arbeidscontract voldoet aan de instructienota.

Het is van onbepaalde duur ;

Het is voor een voltijdse betrekking ;

Het is voor een salaris van 10,05 EUR / uur.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte aanhaalt dat het arbeidscontract voor onbepaalde duur in zijn geheel niet wordt beoordeeld. Dat er echter nergens vermeld wordt dat er geen tweede arbeidscontract mag voorgelegd worden binnen een redelijke termijn nadat het eerste arbeidscontract, buiten de schuld om van de verzoeker, niet volstond voor de arbeidskaart. Aangezien verzoekers nieuw contract niet eens beoordeeld werd. wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin de geldigheid van verzoekers contract in twijfel getrokken. Het is dan ook niet redelijk om dit arbeidscontract niet te betrekken in het voordeel van de verzoeker.

(...)

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat. De Dienst Vreemdelingenzaken negeert het tweede arbeidscontract dat voldoet aan alle voorwaarden van de beslissing dd. 22/02/2011. De beslissing gaat tegen alle redelijkheid in en doorstaat de drie fasen-test niet. Inderdaad, de beslissing is niet nuttig te noemen omdat niet kan ontkend worden dat de verzoeker :

- een eerste arbeidscontract voorlegde dat voldeed aan de instructienota ;
- de verzoeker tevens zijn arbeidskaart tijdig aanvroeg ;
- dat de verzoeker geen enkele schuld treft voor de weigering van de arbeidskaart met betrekking tot het eerste contract ;
- de verzoeker een tweede arbeidscontract voorlegde dat eveneens voldoet aan alle voorwaarden van de beslissing dd. 22/02/2011.

De beslissing is eveneens niet onmisbaar aangezien de overheid geen enkel belang zou schaden door de aanvraag niet te verwerpen. In dat opzicht wordt de bestreden beslissing eveneens als vernederend ervaren door de betrokken partij. De beslissing is duidelijk disproportioneel bezwarend voor het privébelang van de verzoeker. Meer bepaald wordt hij niet in staat gesteld om een nieuwe aanvraag tot afgifte van de arbeidskaart in te dienen. De weigering ten gronde is dan ook manifest onredelijk. Tot slot. is er geen enkele reden waarom verzoekers dossier niet aan de Commissie van Advies werd overgemaakt. Inderdaad. als de aanvraag ontvankelijk verklaard werd en niet manifest ongegrond is wordt het dossier ter advies aan de Commissie van Advies bezorgd. Deze werkwijze wordt eveneens bevestigd in een update verspreid via de VZW Kruispunt Migratie- Integratie (zie Kruispunt M-I Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR Nr. 3 //14 februari 2011). 'Beoordeling van de "duurzame lokale verankering" (criteria 2.8.A en 2.8.B)

(...)

Het mag terecht verbazen dat dit dossier niet overgeheveld is aan de Commissie voor Advies aangezien het dossier niet manifest ongegrond is. getuige de volgende omstandigheden : de verzoeker legde een eerste arbeidscontract voor dat voldeed aan de instructienota ; een positieve beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken om een arbeidskaart aan te vragen ; de verzoeker vroeg zijn arbeidskaart aan binnen de 3 maanden ; de verzoeker legde een tweede arbeidscontract voor dat eveneens voldoet aan alle voorwaarden van de beslissing dd. 22/02/2011. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de beslissing van ongegrondheid dd. 31/01/2012 zelf aangehaald dat de verzoeker lokaal verankerd is. Met andere woorden de Dienst Vreemdelingenzaken hanteert nog wel degelijk de terminologie van de instructienota zodat er geen enkele reden is om een redelijke toepassing te maken van deze nota. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dan ook niet waarom het dossier van de verzoeker niet aan de Commissie voor Advies werd voorgelegd. Door dit nalaten. heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een willekeurige en betwistbare toepassing gemaakt. De bewuste beslissing is kennelijk onzorgvuldig, inconsequent en onredelijk en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen. De bewuste beslissing maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze is genomen.

De bestreden beslissing geeft in casu duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker betoogt dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn nieuw arbeidscontract, afgesloten met Blue Sky Forever. Hij verwijst naar de eerdere beslissing van 22 februari 2011 en stelt dat het 'redelijk' zou zijn "in de geest van deze beslissing" hem op grond van zijn nieuw arbeidscontract alsnog te regulariseren.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het schrijven van 22 februari 2011:

"Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Nareen bvba, dd. 15.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 18.01.2011 en 22.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 03.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden."

Hieruit blijkt afdoende dat verzoeker niet heeft voldaan aan de hem opgelegde voorwaarden. Verzoeker heeft op 10 oktober 2011 een schrijven gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft daarbij een nieuw arbeidscontract voorgelegd. Hij acht het niet redelijk dat hiermee geen rekening wordt gehouden. Nochtans blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat wel rekening werd gehouden met dit bijkomend stuk.

Uit de hoofding van de in casu bestreden beslissing blijkt dat deze betrekking heeft op: *"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op datum van 03.10.2011 en 10.10.2011 werd geactualiseerd door: I. H. (...) (R.R.: (...))"*

en

"Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene is werkbereid, legt arbeidscontracten en verschillende getuigenverklaringen voor): er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met voornoemde actualisatie. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde uitdrukkelijk waarom deze bijkomende arbeidsovereenkomst geen grond tot regularisatie kan vormen.

In het schrijven van 22 februari 2011 werd aan verzoeker verduidelijkt dat hij kon geregulariseerd worden mits voorlegging van een arbeidskaart B, zoals ook uitdrukkelijk wordt vermeld in de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft hier niet aan voldaan. Hij ontkent dit ook niet. Nooit werd aan verzoeker gemeld dat hij nog een nieuwe arbeidsovereenkomst kon voorleggen.

Bovendien werd de arbeidskaart B aan verzoeker geweigerd omdat: *"de werkgever niet weet of er uiteindelijk een voltijdse of deeltijdse tewerkstelling zal zijn. (...) Bovendien maakte de onderneming in het boekjaar 2009 verlies en volgens de verklaringen van de zaakvoerder is dit ook in 2010 het geval. (...) Een werkgever mag geen werknemers tewerkstellen tussen 20u00 's avonds en 6 uur 's morgens."* De tussen verzoeker en zijn werkgever gemaakte afspraken waren blijkbaar dermate onduidelijk dat niet kon worden achterhaald of het om voltijdse dan wel deeltijdse arbeid ging.

Verzoeker heeft op 10 oktober 2011 een schrijven gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, en heeft daarbij een nieuw arbeidscontract voorgelegd dat gedateerd is op 15 september 2011, waarbij om "een verlenging van 3 maanden" werd gevraagd.

De aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B moet steeds worden ingediend door de werkgever. Het aanvraagdossier moet worden ingediend bij de dienst Economische Migratie in de provincie waar de tewerkstelling plaatsvindt. Verzoeker had voornoemde geëigende procedure voor het bekomen van een arbeidskaart B op basis van het nieuwe arbeidscontract van 15 september 2011 moeten volgen.

De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Het is niet de verwerende partij die oordeelt of een arbeidskaart B kan worden toegekend. Bovendien dateert de bestreden beslissing van 31 januari 2012, ruim drie maanden na het opstellen van het nieuwe arbeidscontract van 15 september 2011.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat zijn dossier had moeten worden overgemaakt aan de Commissie van Advies. Er bestaat immers geen enkele wettelijke bepaling die de voorlegging van verzoekers dossier aan de Commissie van Advies verplichtend voorschrijft. Er valt dan ook niet in te

zien welk motief de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dienaangaande in de bestreden beslissing had moeten opnemen. Andermaal dient te worden verwezen naar de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in casu beschikt.

2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC